

ha mulighet for å rette opp svakheter eller feil i studien. Slike tilbakemeldinger øker dermed kvaliteten på de senere publiserte artiklene, men abstraktene er som oftest ikke i seg selv «ferdige» forskningsresultater. Det er forståelig at redaktøren oppfatter det som dobbeltpublikasjon dersom videoopptak av foredrag eller komplette Powerpoint-presentasjoner gjøres tilgjengelig for alle via Internett. Det forblir imidlertid uavklart hvorvidt hun mener at selv offentliggjøring av referater fra slike presentasjoner, altså abstrakter fra foredragene, må anses som «publikasjon av forskningsresultater» (1).

Haug skriver også at senere artikler som bygger videre på de presenterte preliminnære resultatene, må inneholde referanser til slike presentasjoner (1). Skal dette forstås slik at Tidsskriftet nå ønsker referanser til abstrakter fra ethvert faglig møte, dersom de presenterte preliminnære resultatene er blitt offentliggjort i referats form (på norsk eller engelsk) på Internett? Hva med lokale møter på en avdeling eller et sykehus eller i en helseregion eller nasjonale møter – er det ikke fortsatt en grense for hva som er «et begrenset antall kolleger»? Eller er intensjonen å presse arrangører av faglige møter til ikke å publisere møtereferater på Internett? Det vil i så fall svekke mulighetene til å vite om hva som foregår i andre forskningsmiljøer og til å inngå samarbeid.

Det er spesielt uheldig dersom praksis skulle bli at man må påføre flere referanser til ett og samme arbeid, altså referanse til både den foreløpige og den endelige publikasjonen av forskningsresultatene. Som andre har påpekt (2), er det vanskelig nok fra før å orientere seg i fagområder der det publiseres artikler med overlappende klinisk materiale, om vi ikke også skulle måtte forholde oss til doble, triple eller mangedoble referanser til ett og samme forskningsresultat.

Problemene med å sortere og veie overfloden av tilgjengelig informasjon innen et fagfelt er imidlertid ikke det viktigste. Konsekvensene av å regne all tidligere offentliggjøring som publikasjon er først og fremst at leger, stipendiater og forskere sterkt begrenses i sine muligheter til å få nyttige og nødvendige tilbakemeldinger på foreløpige data. Rekkevidden av dette er at kvaliteten på vitenskapelige artikler blir dårligere. Jeg tror ikke vi er tjent med en slik utvikling og tror heller ikke Tidsskriftet ønsker det. Det ville derfor være nyttig om redaktøren kunne presisere sitt syn på hva som er nedre grense for å kalle noe en publikasjon i denne sammenhengen.

Arne Westgaard
Det medisinske fakultet
Universitetet i Oslo

Litteratur

1. Haug C. Hva er en publikasjon – og en dobbeltpublikasjon? Tidsskr Nor Lægeforen 2007; 127: 285.
2. Gudjonsson B. Carcinoma of the pancreas: critical analysis of costs, results of resections, and the need for standardized reporting. J Am Coll Surg 1995; 181: 483–503.

Redaktøren svarer:

Jeg ser av Arne Westgaards innlegg at jeg ikke har uttrykt meg klart nok og at det er nødvendig å presisere ytterligere. Hovedpoenget med min lederartikkel var å minne om reglene for dobbeltpublikasjon og å gjøre oppmerksom på at når oppgaver, rapporter, avhandlinger etc. legges ut på Internett, er de å regne som publisert. Artikler basert på slike, vil derfor vurderes i henhold til reglene for dobbeltpublikasjon. Det er fortsatt Vancouver-reglenes kapittel III D2 som gjelder: «De færreste tidsskrifter ønsker å motta manuskripter hvor en stor del allerede er blitt rapportert i en publisert artikkel eller er en del av et annet manuskript som er blitt innsendt eller akseptert for publisering et annet sted, på trykk eller i elektroniske medier» (1).

Westgaard tar opp problemstillinger knyttet til offentliggjøring av forskningsrapporter i forbindelse med møter og kongresser. Her er det viktig å skille mellom tradisjonelle abstrakter som sendes inn i forkant, og referater i etterkant av møtene. Abstrakter med preliminnære forskningsresultater innsendt med tanke på faglig diskusjon på møter og kongresser, rammes ikke av dobbeltpublikasjonsreglene selv om de er tilgjengelige på Internett. Derimot oppfordrer jeg til bevissthet omkring referater og rapporter fra møtene. Det er disse som, avhengig av omfang og utforming, kan komme i konflikt med dobbeltpublikasjonsreglene.

Charlotte Haug
Tidsskriftet

Litteratur

1. www.icmje.org (2.3.2007).

■ RETTELSE

En eldre mann med proteinuri og hyperkalsemi

Maria Adele Mastroianni, Helge Skjønsberg, Yong Shi, Anders Skinningsrud, Gustav Peter Blom, Johannes Elias Barstad, Erik H. Strøm

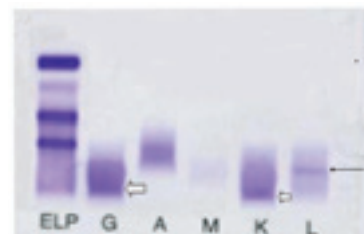
Tidsskr Nor Lægeforen 2006; 126: 2665–7.

I denne artikkelen i Tidsskriftet nr. 20/2006 var pilene i figurene som viste urin- og serumimmunfiksasjonelektroforese, plassert feil. Det skulle dessuten vært opplyst at elektroforesen var gjort med generell proteinfarging og med antistoffer rettet mot IgG (G), IgA (A), IgM (M), Ig kappa (K) og Ig lambda (L).

Her er figurene med rett plasserte piler:

Figur 1 Påvisning av monoklonale frie lette λ-kjeder (←) ved urinimmunfiksasjonelektroforese

Figur 2 Serumimmunfiksasjonelektroforese. Påvisning av små mengder av komplett IgG-κ katodisk i γ-sonen (⇐) og monoklonale frie lette λ-kjeder (←) med samme mobilitet som i urin

>>>